

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **V. O . ,** zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, Ulrichovo náměstí 810/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Zásah žalovaného dne 2. srpna 2013 v době kolem 10:03 h na dálnici D11 ve směru na Hradec Králové, spočívající ve výběru kauce ve výši 10.000,- Kč u žalobce jako řidiče motorového vozidla, b y l n e z á k o n n ý .**
- II. **Žalovaný je povinnen nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem v celkové výši 19.342,- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ireny Wenzlové, advokátky se sídlem v Litoměřicích, Sovova 709/5.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Za ten považoval výběr kauce ve výši 10.000,- Kč, kterou musel

pokračování

30A 66/2013

složil dne 2. 8. 2013 kolem 10:03 h na dálnici D11 ve směru na Hradec Králové jako řidič motorového vozidla policistům Policie České republiky. Ti kauci vybrali s odkazem na § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“).

Důvod nezákonnosti postupu žalovaného spatřoval zejména v tom, že písemné potvrzení o převzetí kauce vystavené zasahujícími policisty v kolonce *„Důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“* neobsahovalo srozumitelný a dostatečný popis těchto důvodů. V potvrzení je totiž uveden popis skutku a dále pouze věta *„jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval“*, z níž nelze odůvodnění postupu policistů nikterak dovodit. Nadto považoval žalobce tuto větu za lživou, nesnažil se totiž při kontrole jakkoliv ztížit svojí identifikaci. Policisté tak podle něj institut kauce zneužili k jeho potrestání, protože se k přestupku písemně nepřiznal, jak požadovali. Žalobce přitom s hlídkou spolupracoval, tedy zastavil, aby se podrobil kontrole, identifikoval se, předložil všechny potřebné doklady a veškeré prováděné úkony strpěl, pouze se odmítl vyjádřit a podepsat na formulář Oznámení o přestupku. Nenastala tedy vůbec situace, kterou pro výběr kauce předpokládá § 125a odst. 1 silničního zákona. V daném případě nemohla uložená kauce sledovat racionální a ústavně aprobovatelný účel, ale byla projevem libovůle zasahujících policistů. Zásah spočívající ve výběru kauce nelze považovat za zákonný v případě, že důvodné podezření presumované ve shora citovaném zákonném ustanovení neexistuje nebo není řádně odůvodněno. Závěrem žaloby proto žalobce navrhl žalobní petit v tom znění, aby krajský soud určil, že zásah policisty Policie České republiky dne 2. 8. 2013, v době kolem 10:03 h na dálnici D11 ve směru na Hradec Králové, spočívající ve výběru kauce ve výši 10.000,- Kč, u žalobce jako řidiče motorového vozidla, byl nezákonný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil. V obecné rovině zhodnotil institut kauce zavedený § 125a silničního zákona a vymezil případy, kdy je využíván. Nesouhlasil se žalobcem v tom, že by se mělo jednat pouze o případy, kdy se předpokládá, že přestupci nebude možné řádně doručit předvolání k účasti na přestupkovém řízení a rozhodnutí o přestupku. Zdůraznil, že k uložení kauce správní orgán nepřistupuje svévolně a bezdůvodně, ale vždy na základě indicií získaných v průběhu provádění jednotlivých úkonů s řidičem podezřelým ze spáchání přestupku. Nespolupráce takového řidiče při vyplňování formulářů nutných pro postoupení přestupku příslušnému správnímu orgánu je jedním z takových předpokladů. V daném případě se žalobce choval k hlídce arogantně, při sepisování formuláře Oznámení přestupku odmítl uvést telefonický kontakt na svoji osobu, odmítl sdělit adresu svého zaměstnavatele či adresu místa svého podnikání. Z toho důvodu došlo dle zasahujících policistů k naplnění neurčitého právního pojmu „důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení“ a přistoupili k výběru kauce. Domněnky žalobce, že policistům nešlo o relevantní důvod pro výběr kauce, ale o jakousi pomstu a potrestání, označil za ničím nepodložené. Důvody, které policisté uvedli v Potvrzení o převzetí kauce pak shledal žalovaný dostatečnými. Poukázal na to, že formulář dává k vylíčení všech rozhodujících skutečností poměrně malý prostor a že k jeho vyplňování dochází v terénu za běžného silničního provozu, kdy se policisté snaží popsat rozhodné skutečnosti logicky co nejstručněji. Dle

žalovaného se tak v daném případě o nezákonný zásah nejednalo, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48, kterým žalobu odmítl. Zastal totiž názor, že úkon správního orgánu spočívající ve výběru kauce dle § 125a silničního zákona nenaplnuje definiční znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale že jde o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č.j. 9 As 37/2014-43; dostupném na www.nssoud.cz, shora uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud za vhodné ocitovat následující:

„[37] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ze zákona o silničním provozu je zřejmé, že výběr kauce není realizován na základě rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a to zejména z důvodu chybějícího řízení, ve kterém by bylo rozhodnutí vydáváno, z důvodu chybějící formy rozhodnutí, jakož i ze systematického zařazení oprávnění k výběru kauce. S ohledem na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, je proto třeba dovodit, že nejde o rozhodnutí, ale výběr kauce a její následné držení je třeba považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Opačný závěr krajského soudu byl tedy chybný a krajský soud je povinen v dalším řízení vyjít z právního názoru, že proti výběru kauce podle § 125a zákona o silničním provozu a jejímu držení je prostředkem obrany žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s.

[38] Nejvyšší správní soud považoval za nadbytečné zabývat se také tím, zda při výběru kauce jedná policista jako příslušník ozbrojeného sboru, nebo jako správní orgán. Shora uvedené argumenty jsou zcela dostačující pro posouzení věci, a pokud by se chtěl Nejvyšší správní soud odchýlit od závěrů přijatých v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, nemohl by tak učinit, aniž by se obrátil podle § 17 odst. 1 s. ř. s. na rozšířený senát.

III.D Námitky týkající se pasivní legitimace a místní příslušnosti krajského soudu

[39] Stěžovatel věnoval pozornost pasivní procesní legitimaci, přičemž vyjádřil přesvědčení, že by měl být překlenut výklad zákona, který byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63. Za žalovaného by podle něj mělo být považováno Ministerstvo vnitra, nikoli krajské ředitelství Policie České republiky.

[40] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 – 47 vyslovil, že „na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby zásahové určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením (viz § 83 s. ř. s.). Rovněž při aplikaci § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, je třeba u zásahové žaloby
pokračování 30A 66/2013

vycházet z žalobního tvrzení.“ Nicméně, pokud jde o zásah ozbrojeného sboru, v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, čj. 2 Aps 4/2008-138, Nejvyšší správní soud upřesnil: „Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným „správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec“. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaného v daném řízení určuje žalobce v žalobě, avšak nikoli vždy tak, že určitý správní orgán jako žalovaného výslovně označí, nýbrž i tak, že popíše zásah, který považuje za nezákonný, a uvede, který ozbrojený sbor jej provedl; u ozbrojeného sboru, který není správním orgánem, je totiž postavení žalovaného dáno zákonem. Jistě nelze spravedlivě požadovat po žalobci, proti němuž byl proveden zásah, jím považovaný za nezákonný, aby sám pátral po tom, kdo je řídicím správním orgánem ozbrojeného sboru; že se jedná o otázku právně složitou, je zřejmé i z tohoto případu, kde se dokonce řídicích orgánů střetává více.“

[41] Krajský soud by měl v dalším řízení vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, tedy že Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona o silničním provozu, jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor, neboť závěry v tomto rozsudku uvedené nebyly překonány případným odlišným rozhodnutím rozšířeného senátu. Pokud by s tímto posouzením věci krajským soudem stěžovatel nesouhlasil, mohl by proti rozhodnutí podat při splnění dalších procesních podmínek kasační stížnost. Pokud by poté rozhodující senát Nejvyššího správního soudu dospěl k odlišnému závěru, než který je uveden v rozsudku č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, musel by věc předložit ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu. V této fázi řízení však není tato otázka pro posouzení věci podstatná. Otázka pasivní legitimace žalovaného je řešena až rozhodnutím ve věci samé, které zatím vydáno nebylo.

[42] Nejvyšší správní soud se v této fázi řízení nemůže zabývat ani otázkou místní příslušnosti krajského soudu. Tuto otázku si posuzuje v první řadě krajský soud podle § 7 odst. 5 s. ř. s. a činí tak přitom sám, nebo k námitce účastníka, který je však oprávněn ji vznést nejpozději při prvním úkonu, který mu přísluší (§ 105 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Tím je z povahy věci v případě stěžovatele podání žaloby. I pokud by ve věci rozhodoval jinak místně nepřislušný soud, pokud účastník řízení včas nevznesl námitku místní nepřislušnosti, nemá taková skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť původně místně nepřislušný krajský soud se stane soudem místně příslušným (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006-38).“

Po vrácení věci k dalšímu řízení tak krajský soud, vázán shora uvedenými právními závěry, v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s., dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním a závěrům.

Žalobce spatřoval nezákonnost žalobou napadeného zásahu správního orgánu zejména v tom, že písemné potvrzení o převzetí kauce vystavené zasahujícími policisty v kolonce „Důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“ neobsahovalo srozumitelný a dostatečný popis těchto důvodů.

Z obsahu spisu krajský soud ověřil, že shora uvedená kolonka Potvrzení o převzetí kauce ze dne 2. 8. 2013 obsahuje nejprve popis skutku. Ohledně důvodů vedoucích zasahující policisty k výběru kauce je v uvedeném potvrzení uvedeno toto: *„Jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval, vznikla důvodná obava, že by se mohl vyhýbat správnímu řízení. Alkohol negativní.“*

Je takovéto odůvodnění nutnosti výběru kauce dle § 125a silničního zákona dostatečné (tedy v souladu se zákonným požadavky) či nikoliv ?

Podle § 125a odst. 1 věty první silničního zákona: „Policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5 000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek.“

Podle § 125a odst. 2 silničního zákona: „Složení kauce je zárukou, že se řidič uvedený v odstavci 1 dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“.

Podle § 125a odst. 3 silničního zákona: „Při výběru kauce policista poučí řidiče o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení a vystaví písemné potvrzení o převzetí kauce. V písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce. Písemné potvrzení se vystavuje ve třech vyhotoveních.“

Z citovaných ustanovení silničního zákona vyplývá, že vybrání kauce je možné za splnění těchto podmínek:

- řidič motorového vozidla je podezřelý ze spáchání konkrétního přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích,
- u řidiče je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.

Ustanovení § 125a odst. 3 silničního zákona ukládá policistovi povinnost v potvrzení uvést „důvod uložení kauce“, aniž by kladlo konkrétní nároky na to, jak obsáhle a podrobně má být tento důvod specifikován. To však dle krajského soudu neznamená, že by na odůvodnění postupu policisty spočívajícího ve výběru kauce neměly být kladeny nároky žádné.

Náležitostmi, res. vyžadovanou mírou podrobnosti, odůvodnění „důvodného podezření“ z následného vyhýbání se přestupkovému řízení se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud. Krajský soud poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4 Aps 9/2013-51; dostupný na

pokračování

30A 66/2013

www.nssoud.cz. V něm se k této otázce vyjádřil za situace, kdy v Potvrzení o převzetí kauce bylo v kolonce „Důvod vybrání kauce“ uvedeno po popisu skutkové podstaty přestupku toto: „Z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení.“ K tomu Nejvyšší správní soud uvedl:

„V nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku, totiž že kauce nebyla od stěžovatele vybrána nezákonně. Nejvyšší správní soud považuje za dostačující, pokud policista v potvrzení o výběru kauce ze dne 5. 8. 2013 poukázal na to, že z chování, jednání a vystupování stěžovatele na místě pojal důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení. Ztotožňuje se rovněž se závěrem krajského soudu, že shrnul-li policista své postřehy a vjemy ze stěžovatelova chování do vyjádření „z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření“, jedná se o dostatečné odůvodnění důvodného podezření z následného vyhýbání se přestupkovému řízení. Policista současně poukázal na přestupkové jednání, z jehož spáchání byl stěžovatel, X, podezřelý, totiž že jako řidič vozidla Audi A4 modré barvy, registrační značka X, v pondělí dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. projel měřeným úsekem v obci Voleč rychlostí 92 km/h (se započtením možné odchylky měření 89 km/h), přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/h.

Stěžovatel tedy byl podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu, přičemž policista dále přihlédl k tomu, že se stěžovatel nevyjádřil k výběru kauce (jak se podává z potvrzení o jejím převzetí), odmítl se vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci. I z těchto okolností mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se stěžovatel hodlá vyhýbat přestupkovému řízení [jak vyplývá z oznámení přestupku (odevzdání věci) ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPE-64357/PŘ-2013-170606].“

V daném případě tedy zasahující policista objasnil, že důvodné podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení pojal na základě řidičova chování, jednání, vystupování. Rovněž krajský soud shledává takové odůvodnění dostačujícím. Je jasné, že jde o rychlé řešení přestupku na místě a že policista může nabýt obavu z toho, že se přestupce bude následujícím řízením vyhýbat, z toho, jaký postoj k věci zaujímá, jak se k policistům chová, jak s nimi při projednání přestupku jedná a komunikuje.

Na druhou stranu, jak už krajský soud shora předeslal, jednání zasahujících policistů nemůže být ponecháno zcela bez kontroly. Výběr kauce § 125a silničního zákona přichází v úvahu toliko při splnění shora uvedených zákonných požadavků, není ponechán na libovůli zasahujících policistů. Důvody, pro které policisté k výběru kauce přistoupili, by měly být přezkoumatelné. Zejména z toho důvodu zakotvil zákonodárce v zákoně povinnost, aby Potvrzení o přijetí kauce obsahovalo také uvedení důvodu jejího uložení.

V přezkoumávané věci odůvodnil zasahující policista výběr kauce toliko slovy „*Jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval, vznikla důvodná obava, že by se mohl vyhýbat správnímu řízení.*“ Takové odůvodnění již dle krajského soudu za dostatečné považováno být nemůže. Není z něj totiž možné seznat, o jakou „nespolupráci“ se mělo jednat, v čem ona „nespolupráce“ měla spočívat, jaká byla míra intenzity této „nespolupráce“ atd.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný snažil toto obecné odůvodnění konkretizovat tak, že žalobce se měl k hlídce chovat arogantně, odmítal při prošetřování přestupku s policisty spolupracovat, zejména odmítl uvést při sepisování formuláře Oznámení přestupku telefonický kontakt na svou osobu, aby mohl být v případě potřeby kontaktován, odmítl sdělit adresu zaměstnavatele, popř. adresu místa svého podnikání. Toto tvrzení žalovaného však nebylo podpořeno žádnými důkazy. Na formuláři Oznámení přestupku sice skutečně není uvedeno telefonní číslo žalobce, ani adresa jeho zaměstnavatele, ale proč tomu tak je, z formuláře nevyplývá. A ani z Potvrzení o převzetí kauce. Přitom uvedení shora popsanych skutkových okolností, které by konkretizovaly nespolupráci přestupce s policisty, do Potvrzení o převzetí kauce by fakticky představovalo sepis jedné, možná dvou krátkých vět do příslušné kolonky formuláře uvedeného potvrzení. Takový postup lze dle krajského soudu po zasahujících policistech, při vědomí shora popsanych podmínek, které při projednávání přestupku v terénu mohou existovat, požadovat. Tím se předejde nepřezkoumatelnosti úvah policisty o nutnosti výběru kauce a jeho libovůli při volbě tohoto postupu. V neposlední řadě pak bude dána možnost řidiči, aby se k takto konkretizovaným důvodům pro výběr kauce mohl ve stejné míře konkrétnosti vyjádřit, neboť s takovou možností formulář Potvrzení o převzetí kauce rovněž počítá (viz kolonka „Vyjádření řidiče, od něhož byla kauce vybrána“).

Dle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Na základě shora uvedeného tak v přezkoumávané věci dospěl krajský soud k závěru, že žalobou napadený zásah žalovaného dne 2. srpna 2013 v době kolem 10:03 h na dálnici D11 ve směru na Hradec Králové, spočívající ve výběru kauce ve výši 10. 000,-- Kč u žalobce jako řidiče motorového vozidla, nebyl proveden v souladu se zákonem, neboť nebylo prokázáno, že pro takový postup, tedy pro výběr kauce, byly dány zákonné důvody stanovené v § 125a silničního zákona. Krajskému soudu tedy nezbylo, než v souladu se žalobním petitum žalobě vyhovět, tedy dle § 87 odst. 2 rozsudkem určit, že provedený zásah byl nezákonný.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Krajský soud připomíná, že kromě nákladů řízení vedeného před krajským soudem musel rozhodnout také o nákladech řízení o kasační stížnosti vedeného před Nejvyšším správním soudem.

Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek za řízení před krajským soudem ve výši 2.000,- Kč a za řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 5.000,- Kč. Odměna jeho zástupkyně, která je advokátkou, vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu soudního spisu plyne, že v řízení před krajským soudem učinila 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II), v řízení před Nejvyšším správním soudem pak 1 úkon právní služby (sepis kasační stížnosti). Dále má zástupkyně žalobce nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Protože zástupkyně žalobce je registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna povýšena o odpovídající částku.

Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady obou řízení uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu